

És ez az út mégis olyan hosszú és annyira fárasztó, kimerítő volt!

Az európai parton szalonkocsi röpitette tovább, a kis dunántúli városba pedig hatvan lóerős autó rohant vele.

Megérkezett.

Ugy akart felrohanni a kastély lépcsőin, de megbotlott és csak az inas gyors mozdulatának köszönhetette, hogy el nem esett.

Aztán kitérült a szoba ajtaja és ott állott az asszony. Az asszony, akiért vére folyt, verejtéke gyönyözt, akiért csalt, verekedett, izzadt, lopott, őt. Ott

állott előtte az asszony fehér hajjal, fonnyadt, ráncos arccal, gyűrött, görnyedten, fáradtan, öregén. Nézték egymásra idegenül, furcsán, érthetetlen nagy bámulással percekig át s amikor az asszony feléje akarta nyujtani kezét, Kürtös János arca egyszerre hirtelen eltorzult, fáradt agyán egy rövid pillanat alatt átsiklott az egész elpazarolt, eltékozott élete, a soha nem érzett örömök és a vissza nem suhanó mámoros, kacagó ifjuság. Kürtös János fel akart ordítani, de hang nem jött föl a torkán. Egyetlen, fájdalmas jajszó nélkül bukott el a padlón.

Szentgyörgyi Ferenc.

TÉNTA RAJZ.

Az Erdélyi Irodalmi Társaság
1918. júniusi ülésén felolvasva
Szabados Piroska.

A szobában gyér mécsvilága reszket,
Az ágy fölött világít egy keresztet,
Nyöszörgős óra ketyeg a falon,
És csend van nyugalom.

Vén rongy daróc, két mélyre süppedt párna,
Kihűlvé áll a régi szű-mart ágyba,
Pár görbe árnyék virraszt a falon,
És csend van nyugalom.

Szük hályog ablak. Zöld penész szag árad,
Valamikor itt lakhatott a bánat,
Didergős csókja ott ül a falon,
És csend van nyugalom.

A bubos tüzhely ajtaja kitérve,
Csak görbedt háta rőt macskák tanyája,
Lukas tarisznya koldul a falon,
És csend van nyugalom.

A földön, durva törött, lóca széken,
Egy kalap ásit, rongyosan merészen,
A farkósbót kigyózik a falon,
És csend van nyugalom.

A középen az asztal kocka foltja,
Szög-árnyékát a földre is letolja,
A szegénység fent zokog a falon,
És csend van nyugalom.

Az asztal mellett kezére hajolva,
Úl egy meghajszolt ráncos vén anyóka,
Az árnyéka elnyulik a falon,
És csend van nyugalom.

Tíz göbös ujjá közt pereg a könnye,
Egy szádrét gyűrött csikos keszkenőre,
— Vén társa már csak árnyék a falon . . .
És csend van nyugalom.

Forgách Iván.

Mardi gras.

Paris, 1922. március 1.

A jóváteleteli csavar jól megolajozott rudján „ringlispiit” játszik a „lovagias” francia nemzet: a magyar jóváteleteli összegből 82 ezer korona adósság hárul még az újszülött magyar csecsemőre is.

Vidámság és örömvágy jellemzi a franciát. Musset írja vallomásaiban, hogy a francia szívek „tuldkönnyűek arra, hogy küzdjenek és szenvedjenek, inkább elhervadnak, mint a letört virágok.” Az 1870-ben megtépett „gloire”-t a világháborúból csak a szövetségesek mentették ki. A háború győzelmes befejezése pedig nem hozott annyi boldogságot, mint távolról gondolnók. A romok eltakarításának, építésnek munkájára nem akad elég kéz. A szakadatlan sztrájkok, a roppant drágaság és a nem szakmunkások 2 frankos órabére, a nyomasztó adók, a nemzeti kölcsönre felhívó falragaszok, az ingyen-levest osztó helyek előtt várakozók hosszú-hosszu sora, mind erre mutatnak. A külpolitikai csillagkép is kedvezőtlen úgy Anglia, mint Olaszország felé. Röviddel ezelőtt nem is volt tanácsos olaszul beszélni Páris utcáin. Egy barátom, aki német nyelvet tanít Páris talán leghíresebb nyelviskoláján, mesélte minap a következőket: Feltűnően sok tiszt tanul németül; egyiktől tanítás során megkérdezte, hogy mikorra várja a legközelebbi háborút. „Tíz-tizenöt év múlva” — felelte némi habozás után. „És kivel?” — kockáztatta meg barátom, abban a híszemben, hogy csak Németországról lehet szó. „Mit England!” — volt a felelet.

Am hiába vetítik színházban és moziban, hiába töltik meg hasábjait a nacionalista túlzó lapok a Németország gazdasági feltámadásáról és készülődéséről szóló hírekkel, a francia lélek nem időzik a rémképek mellett, hiszen a Szajna és Rhône szöge hajléka a vidámság tudományának, amelynek művelésére a középkorban Toulouse legendás urnője, Clémence Isaure külön akadémiát állított.

A királynők királynője.

Vasárnap délbén a háziasszonyom szokatlanul kicsipte magát. Nem olyan idős még, de a pirosítót és pudert kissé soknak találtam. Még jobban csodálkoztam, mikor udvariasan felszólított, hogy én is menjek lelkesezni Marie Tharer kisasszony mellett. Kérdő tekintetemre most ő csodálkozott el:

— Hát Monsieur nem olvas újságot? Ő a harmadik kerület királynője, tehát a miénk s ma választják meg a királynők királynőjét!

Sietve vettem meg a Paris-Midi-t, mert itt vasárnap is jelennek meg újságok s a Trocadérohoz rohantam. Késő. Embergyűrű zárta körül a hatalmas épüle-